

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/7/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013200756
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1013200756.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa F. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. I. č. X, XXX XX Z., zastúpeného JUDr. Dušan Jovankovič, advokát s.r.o., so sídlom Doležalova č. 5, 821 04 Bratislava, IČO: 47 253 479, proti odporcovi Hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislave, so sídlom Primaciálne námestie 1, 814 99 Bratislava, za účasti F. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. I. č. X, XXX XX Z., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. MsP-383-20/2012-VOO zo dňa 14. januára 2013, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Sp/47/2013-42 zo dňa 29. septembra 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Sp/47/2013-42 zo dňa 29. septembra 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. MsP-383-20/2012-VOO zo dňa 14.01.2013, ktorým tento navrhovateľa uznal vinným z priestupku podľa § 7 ods. 2 písm. b/ zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov (ďalej len „zákon č. 282/2002 Z. z.“), pretože mimo chovného priestoru nezabezpečil bezpečné správanie dvoch ním vedených psov bez náhubkov, ktorí zaútočili na iného psa a pohryzením mu spôsobili rozsiahle zranenia. Vyslovil, že navrhovateľ sa priestupku dopustil tým, že dňa 18.07.2012 približne o 8,30 hod. v Bratislave na Černyševského ulici za školou pri vlakových kofajniciach nezabránil, či už povelom, pokynom, posunkom, primerane dlhou vôdzkou, dostatočne pevným obojkom alebo náhubkami, aby dva psi ním vedení na spoločnej, neprimerane dlhej vôdzke a bez náhubkov, jeden kríženec psa rasy bandog a druhý rasy staffordshirský teriér, ktorých v mieste trvalého bydliska do evidencie mestskej časti Bratislava - Petržalka nemá prihlásených, zaútočili na psa F. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. I. č. X, Z., rasy šarpej, prihláseného do evidencie mestskej časti Bratislava - Petržalka s číslom evidenčnej známky 2976, ktorému po celom tele spôsobili mnohopočetné hryzne rany, ktoré si vyžiadali vo veterinárnej nemocnici

VetPoint so sídlom na Gessayovej č. 3 v Bratislave, ošetrovanie v celkovej anestézii, za ktoré navrhovateľka F. J. zaplatila 192,40 €. Odporca taktiež napadnutým rozhodnutím podľa § 7 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z. za priestupok navrhovateľovi uložil pokutu vo výške 120 €. Následne vyslovil, že správny orgán mal podľa § 70 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch vo veci náhrady škody snahu pôsobiť na to, aby spôsobená a spoľahlivo zistená majetková škoda v sume 192,40 € vzniknutá F. J. poplatkami za veterinárne ošetrovanie jej psa jej bola navrhovateľom uhradená, avšak po neúspešnom pokuse o doručenie predvolania a písomného upovedomenia o začatí konania o priestupku navrhovateľovi odkázal F. J. s nárokom na náhradu škody na príslušný súd. Zároveň uviedol, že právnym dôsledkom nezaplatenia uloženej pokuty je jej vymáhanie prostredníctvom súdneho exekútora.

Proti tomuto rozhodnutiu podal opravný prostriedok navrhovateľ, v ktorom uviedol, že sa skutku nedopustil. Správny orgán v rozhodnutí uviedol nesprávny skutkový stav, nakoľko majiteľka psa pani F. J. si nespĺnila svoju zákonnú povinnosť a svojím konaním umožnila, aby jej pes rasy šarpej menom Billy, ktorý bol na verejnom priestranstve bez vôdzky, zaútočil na navrhovateľových psov na vôdzke a to kríženca neurčitej rasy menom Danny, ako aj na kríženca rasy pitbull so staffordským teriérom menom Sonny, pričom pes rasy šarpej menom Billy v útoku pokračoval a pani J. neurobila nič preto, aby sa útok skončil, teda škoda na zdraví, ktorú utrpel jej pes, vznikla v dôsledku nekonania samotnej poškodenej. Podľa navrhovateľa správny orgán neuviedol presvedčivé dôkazy, ktoré by svedčili o tom, že by sa navrhovateľ uvedeného skutku dopustil. Rozhodnutie odporcu považuje za nepreskúmateľné. Uložená pokuta je neprimerane vysoká, takmer na hornej hranici sadzby. Vzhľadom na to žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť odporcovi na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd konštatoval, že navrhovateľ nemá v evidencii mestskej časti Bratislava zaevidovaných oboch psov, ale len jedného. Táto skutočnosť vyplýva z lustrácie z evidencie držiteľov psov mestskej časti Bratislava pre účely mestskej polície zo dňa 11.03.2015. Navrhovateľ sa priestupku dopustil tým, že dňa 18.07.2012 približne o 8,30 hod. v Bratislave na Černyševského ulici za školou pri vlakových koľajniciach nezabránil, či už povelom, pokynom, posunkom, primerane dlhou vôdzkou, dostatočne pevným obojkom alebo náhubkami, aby dva psi ním vedení na spoločnej, neprimerane dlhej vôdzke a bez náhubkov, jeden kríženec psa rasy bandog a druhý rasy staffordshirský teriér, ktorých v mieste trvalého bydliska do evidencie mestskej časti Bratislava - Petržalka nemá prihlásených, zaútočili na psa F. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. I.. č. X, Z., rasy šarpej, prihláseného do evidencie mestskej časti Bratislava - Petržalka s číslom evidenčnej známky 2976, ktorému po celom tele spôsobili mnohopočetné hryzne rany, ktoré si vyžiadali vo veterinárnej nemocnici VetPoint so sídlom na Gessayovej č. 3 v Bratislave, ošetrovanie v celkovej anestézii, za ktoré navrhovateľka F. J. zaplatila 192,40 eur. Podľa názoru krajského súdu odporca podoprel svoje zistenia hodnovernými svedeckými výpoveďami a podľa názoru krajského súdu jeho rozhodnutie vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu a v priestupkovom konaní odporca postupoval v súlade so zákonom. Vzhľadom k tomu krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu je správne a vydané v súlade so zákonom.

Výrok o trovách konania krajský súd oprel o neúspešnosť navrhovateľa v spore, ktorému uplatnené trovy právneho zastúpenia s poukazom na ust. § 250k a l OSP nepriznal.

Voči predmetnému rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že napriek tomu, že navrhovateľ v žalobe (zjavná nesprávnosť, správne má byť uvedené „v odvolaní“) poukázal na skutočnosť, že sa skutku nedopustil a že správny orgán v rozhodnutí uviedol nesprávny skutkový stav, nakoľko majiteľka psa pani J. si nespĺnila svoju zákonnú povinnosť a svojím konaním umožnila, aby sa jej pes rasy šarpej menom Billy, ktorý bol na verejnom priestranstve bez vôdzky, zaútočil na navrhovateľových psov vedených na vôdzke, pričom napriek tomu, že pes Billy v útoku pokračoval, zúčastnená pani J. neurobila nič preto, aby útok zastavila, krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu konštatujúc hodnovernosť svedeckých výpovedí, ktoré svedčili v prospech verzie p. J., napriek neexistencii svedka, ktorý by bol videl samotný začiatok priebehu stretnutia týchto troch psov. Zároveň namietal, že krajský súd nesprávne zistil skutočnosti, týkajúce sa žalobcových psov, tvrdiac, že len jeden z nich je vedený v evidencii držiteľov psov. Obidvaja psi sú správne evidovaní, no len jeden z nich je v evidencii mestskej časti Bratislava - Petržalka, konkrétne pes

menom Danny, druhý pes menom Sonny bol v tom čase v evidencii mestskej časti Bratislava - Vrakuňa. Na podporu svojich tvrdení predložil vo fotokópii platobný výmer č. 06078/2010/1 a doklad o úhrade za psa, výpis z evidencie psov mestského úradu mestskej časti Bratislava - Petržalka a doklad o úhrade dane za psa - evidenčná známka číslo 6144. Navrhovateľ konštatoval, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, nakoľko boli zistené nové skutočnosti, ktoré doteraz neboli uplatnené, a žalobca ich bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa, konkrétne existencia svedka O. I., suseda navrhovateľa, ktorý pri náhodnej konverzácii s navrhovateľom uviedol, že bol svedkom predmetného incidentu - potýčky medzi psami navrhovateľa a psom p. J., pričom je ochotný dosvedčiť, že psi žalobcu boli správne vedení na vôdzke, keď sa k nim priblížil voľne pobežujúci pes p. J. a tento napadol jedného zo psov navrhovateľa, ktorý voči nej zaujal obranný postoj. Namietal, že odporca neúplne zaistil skutkový stav a rozhodnutie odporcu neobsahuje zákonom predpísané náležitosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zmenil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že preskúmané rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na nové prejednanie.

Odporca ani zúčastnená osoba sa k odvolaniu navrhovateľa v súdom stanovenej lehote písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 246c veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôvodov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Posudzujúc obsah odvolania a odôvodnenie napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd odôvodnenie výroku napadnutého rozsudku založil iba na opise skutkového stavu a citovaní jednotlivých zákonných ustanovení (paragrafových znení) na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov, pričom v napadnutom rozsudku abscentuje vyporiadanie sa s odvolacími námietkami navrhovateľa, ako aj vlastné právne odôvodnenie záverov, čím postihol napadnutý rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti odvolacím súdom.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že povinnosť súdu vyrovnáť sa s argumentmi účastníkov súdneho konania je jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 a sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“. (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29.05.1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 09.12.1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010 a sp. zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk).

Napadnutý rozsudok postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu účastníka iba odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť, v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné, bez toho, aby súd uviedol, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné, možno považovať za arbitrárne.

Za stavu, že súd prvého stupňa sa s argumentami navrhovateľa dostatočne nezaoberal, odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné ako skonštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP, v zmysle ktorej je povinnosťou súdov uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je totiž nepochybne požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom možno vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, pričom možnosť konať pred súdom prvého stupňa, je účastníkovi odňatá vždy, ak jeho rozhodnutie neposkytuje účastníkovi konania dostatočné argumenty preukazujúce zákonnosť jeho rozhodnutia alebo postupu.

U nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok ani vady správneho konania, pretože bolo nutné takéto rozhodnutie zrušiť a otvoriť tým krajskému súdu procesný priestor pre vydanie rozhodnutia nového, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené zrušil z procesných dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP napadnutý rozsudok a vec podľa § 221 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie

bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

V ďalšom konaní prvostupňový súd prejedná vec v medziach podaného riadneho opravného prostriedku, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami účastníkov, vrátane odvolacích námietok navrhovateľa, znova o nej rozhodne a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

Súčasne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí opätovne rozhodne o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP).

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.